

Des d'ara, però, independentment del resultat final, l'anunci de la sol·licitud ja s'ha apuntat un primer punt: l'organització gairebé espontània d'una mena de campanya de conscienciació ciutadana per tal de fer redescobrir als mateixos gironins la importància i la vàlua del seu patrimoni històric, arquitectònic i monumental. Seria trist que, com el sastre del refrany, que és sempre el més mal vestit, el gironí fos també l'últim d'assabentar-se de la riquesa que posseeix, tan admirada pels qui vénen de fora com menyspreada, o almenys ignorada, pels qui la tenen cada dia a l'abast de la mà.

Un dia a l'any per a les Ballesteries

A bans de portar el nom actual de les Ballesteries, aquest espai urbà gironí paral·lel a la muralla i al riu era conegut com el carrer de les Fàbriques, pel gran nombre de tallers metal·lúrgics que s'hi havien instal·lat. A poc a poc, l'especialització dels artesans en la fabricació de sagetes i ballestes li va fer canviar el nom. Això succeïa a mitjan segle XIV, però al cap de cent anys els metal·lúrgics ja alternaven amb els del ram tèxtil, i progressivament amb els de la pell i el calçat i altres oficis.

Moltes d'aquestes activitats han subsistit fins avui, perjudicades només pel càstig de la circulació que, si sempre s'ha fet present al carrer, ha acabat per crucificar-lo amb el seu augment progressiu, el seu soroll desfermat i la seva velocitat excessiva, bo i posant en perill la vida dels prepotents conductors i sobretot dels desemparats vianants, obligats a fer equilibris constants al llarg d'unes voreres purament simbòliques.

Malgrat tot, el carrer conserva encara un cert aire del passat. I el retrobarà del tot — com va succeir fa un any — el dia de Tots Sants, quan, alliberat per unes hores del terror circulatori, pugui muntar al llarg de la calçada un mercat d'artesans, brocanters i antiquaris que, conjuntament amb els botiguers actuals, oferiran llurs productes i mostraran a milers de visitants els secrets ancestrals de la seva fabricació.

En la feixuga operació de rehabilitar la ciutat vella, una aportació com aquesta és fonamental, perquè revitalitza el nucli amb l'activitat que li és pròpia: la que ha donat noms als seus carrers i ha configurat el tarannà de la seva gent a través d'un procés secular. Per això entrar, el dia de Tots Sants, en el món bigarrat que comença a partir dels Quatre Cantons i arriba fins a l'església de Sant Feliu no és només endinsar-se en el passat, sinó submergir-se de ple en l'essència de Girona.

*L'antic espai urbà
paral·lel a la muralla
i al riu
(Les primitives
Ballesteries en un
dibuix de Mercè
Huerta).*